

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace in a casino setting. The woman, with long blonde hair, is wearing a light-colored, strapless dress and is seated on a chair. The man, with dark hair, is wearing a dark suit and a bow tie, and is leaning towards her. They are both looking at each other with affection. The background shows a casino floor with green felt and some furniture.

Caitlin Crewsová
Sladká jako
čokoláda

CAITLIN CREWSOVÁ

SLADKÁ JAKO
ČOKOLÁDA

PŘEKLAD

RUDOLF SCHUBERT

Milá čtenářko,

dneska trochu vážněji. Pojdme si povídat o pravdě...

Často se zde usmíváme fantastickým státům, které si autorky mých příběhů vymýšlejí a osidlují je svými hrdiny. Co ale, když si zemi nevymyslí? Když popíší skutečnost, která je ale od skutečnosti skutečně úplně odlišná?

K této úvaze mě přivedly dva příběhy z tohoto měsíce. V „benátské“ povídce nazvané Zrozená z plamenů vystupuje „hrabě di Rialto“. Nechme stranou to, že v Itálii je používání šlechtických titulů zákonem zakázáno, zastavme se u toho jména. Ponte di Rialto je sice slavný benátský most, ale samotné Rialto je... tržnice u toho mostu! Autorka si vybrala slovo, které se jí líbilo, a vytvořila „hraběte z trhu“.

Mnohem méně úsměvný problém se pojí s příběhem Stalo se v Havaně. Po vydání této povídky v angličtině mně totiž napsal jeden čtenář, původem Kubánc, jemuž se podařilo z Kuby utéct. Dost smutně a nespokojeně konstatoval, že latinskoamerická idyla, kterou autorka líčí, nemá s realitou diktatury, jež na ostrově panuje, nic společného.

Já vím, že Vy víte, že mé příběhy jsou jenom to, co jsou. Tedy příběhy. Že nejde o popis skutečnosti, přesto mně to nedá, abych nad tím teď nepřemýšlel...

A určitě to nedá ani Vám...

S láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

**SLADKÁ JAKO
ČOKOLÁDA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Italian's Pregnant Cinderella

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Rudolf Schubert

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6640-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6641-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6642-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Monako.

Konečně.

Myšlenkami k němu Julienne Boucherová směřovala posledních deset let. A dnes ten den, na nějž se celou dobu tak pekelně soustřeďovala, konečně nastal. To síla odhodlání, dosahujícího snad až do morku jejích kostí, ji sem, k cíli nakonec přivedla. Teď už bude stačit jen protrhnout pomyslnou cílovou pásku a konečně bude tam, v Monte Carlu, nejznámější části Monaka, a pár minut na to u Grand Hotelu, k němuž poprvé přijela před deseti lety.

Aby se v něm prodala.

Vešla tehdy dovnitř a vkráčela do lobby hotelu. Měla boty s převysokými jehlovými podpatky, které tūkaly do luxusní mramorové podlahy, a přitom míjela obrovské keramické vázy s naaranžovanými barevnými květinami, připomínající jí, nezkušené dívce, exotickou džungli. Přesněji – její představu džungle. Ve skutečnosti žádnou džungli nikdy neviděla.

Lobby hotelu působilo okázale a Julienne začal děsit pocit, že všichni přítomní na ni hledí a vědí, proč sem přišla, že nejspíš odhalili i její stud a panický strach z *toho*. A taky odhodlání *to* udělat.

Protože to udělat musela.

V jednu chvíli se jí hlavou mihla vzpomínka na toho mizeru z městečka, v němž se narodila a z něhož ještě dnes, před několika hodinami utekla, který asi měl pravdu, když říkal, že ženy Boucherové byly stvořeny pro jedinou věc – pro potěšení mužů. A jestli to byla pravda, pohlíželi tak všichni přítomní tady, uprostřed hotelové atmosféry lehkosti, bohatství a elegance i na ni?

Nyní už věděla, že jestli se někdo dnes, po deseti letech od její první návštěvy hotelu, bude natolik obtěžovat, že na ní spočine pohledem, uvidí sebevdomou ženu vytríbeného vkusu. Takovou, jakou se vždycky, den po dni, rok po roce, snažila být. Ženu sofistikovanou, která s hotelem a jeho interiérem ladila možná víc než vystavovaná, nepochybně hodnotná umělecká díla.

Přesně o to usilovala.

Vedle sebe jako by viděla kráčet ducha, spíš dvojníka mladičké Julienne, nervózní a nejisté, byť navenek vedle nádherných orchidejí a pod závratnými lustry zářící mládím.

Čas plynul. Už celá léta od té doby jedla zdravě a dobře se oblékala, už nebalancovala na hraně sebezničení, bezdomovectví a chudoby. Už dávno nebyla zoufalá teenagerka, vyděšená šestnáctka, která intenzivně myslí na to, že *to* musí udělat, aby zachránila mladší sestru Fleurette, i kdyby přitom měla ztratit samu sebe.

Vzpomínky na minulost starou deset let přinesly vzpomínku na Fleurette. I Fleurette během posledních deseti let dospěla. Už nebyla křehké, bezpřizorné dítě, neduživé a vyplašené. Naopak. Fleurette každým slovem i činem dávala svému okolí najevo,

že nehodlá být nikdy a z ničeho zoufalá. Tomu odpovídal i její vzhled. Na pažích měla výrazná barevná tetování, na těle piercingy... S krátkými střapatými vlasy hrající různými ostře kontrastujícími barvami nikomu nedovolila, aby ji minul bez povšimnutí.

„*Takže konečně budeš mít klid!*“ byla její rázná reakce, když jí Julianne zavolala, aby ji informovala o nejnovějších událostech. „*Posledním kšeftem sis nevydělala málo, ale jemu jsi mu vydělala miliony. Tak proč pořád ty starosti? Dávnou laskavost jsi mu skoro deset let splácela svou prací a tím, že jsi na jeho jméno založila účet a měsíčně na něj posílala peníze. Je to tak, ne? Už o tom účtu ví? Tak nebo onak, tvůj pocit dluhu je nadbytečný. Ale prosím... bylas jím posedlá...*“

Julianne se sestrou nejdřív souhlasila, ale pak znejistěla. Protože Cristiano Cassara je zachránil. Ne obrazně. Skutečně. Tehdy před deseti lety jim oběma doslova zachránil život tím, že se nestaral o jejich minulost, jen nezavřel oči před současnou kritickou situací. Bez zbytečných řečí je hned obě vytáhl z temné spirály vedoucí téměř jistě k smrti na ulici – když ne hned tuhle noc, tak některou z těch příštích, protože po takové dráze kráčely. Mířily do pekel. Ztratily by se beze stop.

Julianne si to uvědomovala. Proto byla Cristianovi vděčná za to, že ji i Fleurette odvedl do zcela jiného světa, než byl ten, z jakého pocházely, a nic za to nežádal, jen je nechal v tom jiném světě samotné, aby se samy naučily, jak v něm existovat. Od té doby Julianne šetřila a šetřila, aby mu dluh za jejich záchranu jednou splatila. A ten čas nastal.

Dnes podruhé dorazila do Monte Carla. Sledovala Cristiana až sem, kde, jak se o něm říkalo, se

objevoval jednou za rok, aby tu relaxoval. Julienne nicméně si nedokázala představit přísného až asketického majitele a ředitele světoznámé společnosti Čokoládovny Cassara, jak relaxuje. Pracovala pro něj necelých deset let a nikdy u něj nezahlédla ani náznak uvolnění, náznak úsměvu. Zнала jen jeho tvrdý, nesmlouvavý výraz.

Dlouze vydechla a dnes snad už postě pohlédla do jednoho z nablýskaných zrcadel na zdech hotelových chodeb a lobby, v nichž bohatí a slavní mají nalézat odraz toho, oč nejvíc stojí – sebe samých. Všichni totiž bývají okouzlení sami sebou. Na to, že nikdo z těch, kteří sem a do podobných prostor hotelu někdy přijdou, nemá čas pohlížet na ostatní, přišla až po letech. Jistě, i ona dnes byla vypulírovaná k dokonalosti. Podle ní byl dobrý vzhled součástí odměny, již by svému dobrodinci nabídla hned, když už to bylo možné. On se totiž nikdy dřív k hovoru na tohle téma neměl a Julienne se sama dosud neodvážila začít o něm mluvit.

Dnes však byl jiný den.

Bylo tomu právě přesně deset let od chvíle, kdy ho tady v hotelu uviděla poprvé. Jen o několik hodin dřív, než mu položila ruku na paži, popadla svou sestru za ruku a táhla ji pryč z malého městečka na kopci, v němž se obě narodily a žily opuštěné a opakovaně zrazované svou nepočetnou rodinou a takzvanými přáteli i mstivými sousedy. Všichni totiž byli přesvědčení o tom, co za ženy z nich vyrostou, a podle toho se k nim chovali.

Takže se rozhodla. Neměly co ztratit. Za poslední peníze sobě a Fleurette koupila jízdenky do autobusu, který je odvezl ze slepé ulice dusící se starými sváry jinam. *Jinam*, to bylo to nejdůležitější. Když pak *jinam* dojely, bylo zapotřebí druhého kroku – sehnat

si náležitě oblečení. Julienne si s tím velkou hlavu neděla. Ze štendru před butikem v obchodním centru ve Fontvieille drze ukradla šaty a na prvních toaletách se převlékla a upravila, jak nejlíp uměla. Pěkné šaty, laciné boty na vysokých podpatcích... Rtěnkou, kterou uchovávala po dávno zemřelé matce a která se už drolila a na rtech nebyla příjemná, a lícidly zakryla pocit studu. A doufala, že i strach.

Sestru zatáhla mezi keře před vchodem do Grand Hotelu, ještě než sama vklouzla dovnitř. Pečlivě ji tam ukryla, zapřísáhla ji, ať tam zůstane, a pak, vnitřně se třesoucí obavami, že ji kdykoliv někdo může popadnout za krk a poslat tam, odkud přišla, si to namířila rovnou k baru. Všechno ji tam přivádělo v úžas. I naleštěné dřevo, z něhož jako by zářily rodokmeny a nadité peněženky přítomných mužů.

V duchu se pousmála. Taky dnes byl bar nabitý stejnými kořistmi: bohatými muži. Muži, kteří věděli, kde si mohou koupit cokoliv. Včetně šestnáctiletých dívek, které zoufale potřebují peníze.

O tom už tehdy, když v hotelu byla poprvé, Julienne věděla své. První lekci o tom, jak věci chodí, získala doma v městečku, když za několik mincí odmítla obšťastnit místního řezníka. Neodmítla ho ani tak kvůli jeho zkaženým zubům a pachu krve, který z něj cítila, i když zejména právě to jí na něm vadilo, ale proto, že už věděla, co se stane z dívek, jako byla ona, které důvěřivě naslouchají slibům místních starších mužů. Sama se narodila jako důsledek dávných špatných rozhodnutí matky, takže v ní měla bezprostřední příklad toho, kam důvěřivost může dívky a ženy dovést – k celkovému oslabení a nakonec k smrti. Matka zemřela a po sobě zanechala dcery odsouzené ke stejnému osudu.

Julienne tehdy před deseti lety ale dospěla k zásadnímu rozhodnutí. Jestli takový má být i její osud, postaví se mu čelem. Ale ne v malém, zlém městě, kde ozvěna stoupala vzhůru mezi okolní chladné kopce a kde lidé sledovali postupný pád její matky až na společenské, existenční dno, aniž pozvedli prst, aby jí aspoň nějak něčím pomohli. Takže vzala Fleur-ette a zamířila i s ní na jih, k zářícímu Monaku, v němž po dobu jejich nevyhnutelného pádu bude taky aspoň chvíli zářit.

Dnes večer Julienne ničím nepřipomínala vyzáblou, vylekanou dívku z městečka na vršku kopce. Lesknoucí se vlasy karamelové barvy měla stočené do volného uzlu a na sobě neměla ukradené šaty – které mimochodem po čase, když už nějaké peníze měla, zašla do butiků s omluvou zaplatit i s úroky –, ale hladkou pouzdrovou sukni a blůzu z hedvábí měkce lnoucího k tělu. Byl to typ oblečení, které se hodilo k ženě ve vysokém postavení ve vedení mezinárodní společnosti na výrobu čokolády, zvlášť když k němu nosovala boty na vysokých podpatcích, perlové náušnice a jemné zlaté hodinky na zápěstí. Tak reprezentovala firmu a tak reprezentovala sama sebe i dnes.

Ano, pracovně byla velmi úspěšná. Cristiano Cassara měl na jejím pracovním úspěchu svůj podíl. Dal jí podmínky nejen k tomu, aby se stala sama sebou, ale aby i jemu konečně mohla splatit svůj i sestřin dluh, o čemž on ještě neměl ani nejmenší tušení.

Julienne vkročila do přepychového, slabě osvětleného baru. Rozhlédla se. Muži, jež viděla, se od těch, kteří tu byli před lety, v podstatě ničím nelišili. Na první pohled stejní postarší nebo staří muži, bohatí a přepracovaní tu lenořili u stejných stolů. Obhlédla celý barový prostor.

Cristiano Cassara.

Svůj příchod si na tento den plánoval. Jako prý každý rok.

A seděl tam, kde seděl před deseti lety: za působivě naleštěným barem, kde na ni i krásně urovnané řady barevných lesknoucích se lahví s alkoholem působily jako vzácné drahokamy.

I dnes se jí srdce rozbušilo, když ho uviděla. Tentokrát ne strachy. Dnes ji zalévala opojná směs vítězství, ale i vzrušení z očekávání neznámého. Zamířila k němu.

Cristiano Cassara byl velmi pohledný muž, tak jako před deseti lety. I nyní působil silně odtažitě. Jako by byl z jiného světa. Jako by byl vyřezaný ze stejného kamene jako sochy, které zdobily širokou hotelovou halu, skrz niž sem přišla.

Byl ještě dost mladý, ale už hodně, hodně bohatý, protože byl jediným a přímým dědicem světoznámé společnosti vyrábějící čokolády. Své bohatství dával najevo znamenitými obleky, které stříhem podtrhovaly jeho mužnou figuru, zejména šířku ramen. A samozřejmě díky svému ohromnému bohatství nahlížel na okolní svět jako na svůj majetek.

Šestnáctiletá Julienne tehdy pochopitelně o něm nic nemohla vědět. Jen při prvním pohledu na něj poznala, že je bohatý, a to bylo všechno, co potřebovala vědět. Ano, i dnes na něm bylo vidět, že je bohatý. Ale dnes už to pro ni nebylo důležité. Dnes vnímala hlavně jeho mužnou sílu.

Chvilku na něj hleděla. Nebyl to ten Cassara ze zasedací síně čokoládovny, pro niž pracovala a jíž ve své funkci věnovala spoustu času, Cassara, který neviděl nic jiného než čísla a čísla a zase čísla ztrát nebo zisků. Při schůzích na něj občas zírala, zatímco on,

a tím si byla jistá, ji nevnímal jinak než jako viceprezidentku společnosti. Byl vždycky jen muž z ocele, jehož výraz po celý čas býval někde na pomezí chmurnosti a zarputilosti. Ani se to nepokoušel zakrývat. A pochvalami skutečně neplýtvat, takže když někdy na její nápady nebo činy zareagoval pochvalným zamručením, samým štěstím by na ni přišly mráкотy.

Ale pro Julienne byl dokonalý. Když se kdysi prvně v tomhle baru rozhlédla a vystrašeným pohledem hledala muže, který by mohl být jejím prvním zákazníkem, byl jediný, který neměl bílou hlavu. Nebo břicho jako balon. Či obojí. A tak si řekla, že má-li to už udělat, bude lepší udělat to s mužem, jako je on. *Když do pekla, tak na pěkném koni*, slyšela v rodném městečku říkat.

Přišla k němu, odhodlaně mu položila ruku na paži a čekala, až odpoutá pohled od sklenice, jež stála před ním na stole a z níž zjevně zatím nic nepil. Když se na ni podíval, měla dojem, že celá hoří. Byl to příliš silný pohled. Příliš ostrý. A zbytečně chmurný a chladný od muže, jehož továrny vyrábějí sladkosti, což ovšem tehdy nevěděla. Jí se zdálo, že má ústa básníka. Měl taky husté, silné vlasy, které ještě nepodléhaly změnám přicházejícím s přibývajícím věkem, měl vynikající tělesnou kondici, a to podporovalo jeho tajemnost. Možná i proto působil hrozivě. Číhající obr skrytý v mužském těle. Jako by svým tělem mohl pohltnout každého, kdo se k němu neopatrně přiblíží.

Pro Julienne, jak si právě uvědomila, už před deseti lety bylo na útěk před ním pozdě.

Položila tehdy ruku na jeho paži.

Srdce v hrudi jí málem explodovalo.

„Koupil byste mi něco k pití?“ zeptala se třesoucím

se hlasem muže, jehož pohled sklouzl k ní a propaloval ji.

Že tak děvčata začínají hovor s mužem, možným zákazníkem, ji poučila sestra Annette, křehounká dívka, s níž a s Fleurette bydlela v městečku na kopci. Pokaždé, když Annette někam odcházela, říkávala, že jde na nějakou party. Po návratu z party ale vždycky vypadala, jako by ji někdo vykuchal a pak ji, vyprázdňenou, poslal zpátky domů. Umřela, když Julienne bylo čtrnáct. Všichni v městečku říkali, že smrt pro ni byla požehnáním. Julienne však, jakkoliv vyprázdňená se taky cítila, chtěla přežít. A na rozdíl od Annette nechtěla při tom zapomenout na nejmladší sestru Fleurette, jíž tehdy bylo pouhých deset let. Byla odhodlaná postarat se o ni za každou cenu a neponechat ji na pospas stejnému osudu, jako byl Annettin. Alespoň jedna z nich tří sester by měla přežít nevyprázdňená.

„Kolik ti je?“ odpověděl ji otázkou pronesenou podmanivou francouzštinou se slabým italským přízvukem. Na takovou otázku Julienne nebyla připravená. Copak se dá očekávat, jak si tehdy myslela, že muži mohou být i vnímaví – ať se to týká čehokoliv? Byla tehdy tak nezkušená...

Nadechla se a byla připravená prohlásit, že jí je osmnáct, i když svých šestnáct mohla přiznat. V jeho očích si však přečetla, že správně odhadl, k čemu se právě chystala. „Nelži mi.“

Nasadila hrdelní, drsný hlas. „Jsem dost stará,“ odpověděla. Tak přece hlasy žen v podobných situacích znějí, ne? „Víc než plnoletá, jestli tohle vás zajímá.“

Jeho pohled ji probodl skrz naskrz. Takhle pronikavě na ni určitě ještě nikdo nepohlédl. Byla si jistá, že jí vidí až do morku kostí, že vidí všechno.

Všechno. To, co se stalo, i to, co teprve měla v plánu udělat. Viděl tu jednosměrnou, životní spirálu, kterou měla před sebou, i chmurnou bezútěšnost, již nechala za sebou: Fleurette venku v křoví u silnice, prázdno v peněžence i v břiše, i to, co byla odhodlaná podniknout, aby obojí změnila.

A tady změna měla započít. S ním.

Nepochybovala, že dobře odhadl i její pěknější sny a naděje, jichž se ve svém odhodlání zajistit sestře teplý domov a slušné jídlo už musela zbavovat. Jinak by nemohla být tak klidná.

„Osmnáct? To asi ne,“ zareagoval tichou ranou.

A pak jí změnil život.

Pozvednutím ruky.

Téměř se pousmála. Ta vzpomínka byla dnes večer velmi živá. Cristiano dnes po deseti letech zase seděl u baru a před sebou měl sklenici, z níž dosud neupil. Pohrával si s ní, ale k ústům si ji nepozvedl.

Nyní už znala zvěsti, které o něm kolovaly – že se nikdy neopíjí, ale že jeho otec naopak silně holdoval alkoholu a že sám sedět u sklenky byl Cristianův rituál. Nedotčené pití. Strízlivé bdění.

Stále měl ústa básníka, jen s nepatrným náznakem smyslnosti, které nikdy, pokud věděla, nepodléhal. Ani v okamžicích, kdy skutečně netušil, že ho sledují vynalézaví paparazzi. A že se jim podařilo udělat několik momentek! Jeho tvář byla vždycky jako strašlivý druh krásy, drsnosti a brutality, v níž lícní kosti u žen vzbuzovaly sny o světcích i mučednících. A pohled jeho tmavých, zářících očí stále páлил, když se na někoho zadíval přímo.

Ještě si pamatovala, jaké to bylo, když položila ruku na jeho paži, a jak v dlani jako by se jí otevřela rána.